

Всичко се отдалечи, изчезна, забравихъ, по-право, не забравихъ, но не искахъ да зная — нито за пжтътъ, който ме чакаше, нито за прощалната вечеря, за нищо. То бѣше нѣкакво особено състояние — не можешъ да го опредѣлишъ на другитѣ, нито пъкъ да го осъзнаешъ за самия себе си. . .

По едно време тя стана. Тръгнахме обратно, все така мълчаливи, и спрѣхме до квартирата имъ. Двуетажна селска кжшурка — долу сайвантъ, оборъ и одая за стопанитѣ, горе — чардаче съ сѣчива и чували, презъ което се отиваше въ единствената стаичка — дето живѣеше сестра ѝ, съ нея. Тя се облегна на портичката, помълча, дигна очи къмъ мене и рече :

— Не искате ли да дойдете горе за малко? Ще ви направя кафе.

Въ одаята на хазяитѣ свѣтѣше газетиче. Посочихъ съ погледъ нататъкъ и се засмѣхъ :

— Хазяитѣ позволяватъ ли?

Тя мръдна небрежно рамене :

— Ахъ, хазяитѣ! . . Разбира се.

Стаичката бѣше съ нисъкъ таванъ, разклатена, азъ стжпвахъ на прѣсти, и